

Ha a szobraszművészt ezzel bíznák meg, hogy a történelmi számára a magyar csendőrségről egy emlékművet faragjon, vajjon melyik csendőr alakot vesne marványba, annak életéből milyen mozzanatot választana tárgyal? Azt amikor virradatkor ruhagozó esőben, deiben forró napsütéskor vagy éjszaka színesen hidegben tarsiával együtt elhagyja falusi laktanyájának kis kapuját és nem tudja vajjon hazateher e ebből a szolgálatból és viszontlátja-e meg feleségét és gyermekeit? Talán azt a csendőrt örökitene meg, aki alig tört háza többnapos farasztó szolgálatból, almalból maris felriasztják, mert tús van valahol, nincs pihenés, hívja kötelessége, a helyszínen egy alelt gyermeket ment ki a langokból és amikor újra visszamegy menteni, az úszós góréndek eltemetik? Vagy válassza azt a csendőrt, aki egymaga ment ki az erdőben garagdalakodó orvadászok ellen, azokkal az egyenlőtlen tiharcot felvette és bar egyik támadóját halálra sebesítte, egy másikot maga is halálos lövést kapott? Vesse ki azt a jelenetet, melynel a csendőr szolgálaton kívül, csak kardjával kezében, kellett lakatlan helyen fellepjen több felfegyverzett gonosztevő ellen, kik egy nő akartak kirabolni, előre tudva, hogy ez a szolgálat-egység hiányában halálát jelenti és megsemmisítette, mert ezt becsülete sem engedte? Válassza azt az őrsparancsnokot, ki hat tarsiával százszoros ellenséggel szemben, vődi faluját és végül laktanyájuk udvarán esnek el az utolsó csalog halálos sebekkel borítva? Vagy vegye eseményül azt a fiatal csendőrtisztet, ki szetszort csapatok elöre lép és a esereves határon vődi hazáját, míg a celt nem tevesztett golyótól találva, hős szíve egy utolsót nem dobban? Talán azt az őrsűlő törzstisztet, ki a bekerített Budavárból csapatával kitör és ott Zrínyi Miklóstól hal meg?—Meg lehetne egy hosszú sor jelenetet a csendőr életéből kiválasztásra felállítani és nehéz volna a választás. Ehhez egy szobor keves volna, mert a csendőr nemcsak a rend-és közbiztonság megvesztegethetetlen őre, vagy honvédő katonája volt hazánknak, hanem a falusi nép tanítója is. Ha arról volt szó hogyan kell gyermeket nevelni, akkor közülük példát lehetett venni, ha valaki nem tudta, hogyan nevesen ki a konyha- vagy virágoskertje, az csak csendőr laktanya előtt kellett elmenjen, hogy csodát lásson, ahol nemcsak az udvaron, hanem a szenttőmben is rend volt. De lehetne szobrot emelni annak a fiatal csendőrnek is emlékre, kinek kis fizetése is elge volt arra, hogy faluja legszegényebb családjának arvaját örökbe fogadja és neveltesse, mert jószerű csendőr mindig akadt. Szolgálatban is sokszor előfordult, hogy a csendőr kenye rennek és szalonájának felet odaadta az őrizetben levő betörőnek, mert nem tudta volna végignézni, hogy az ehessen míg ő jellakik.

Hogy ki volt a magyar csendőr, azt nemcsak a magyar nép, hanem egész Europa tudja. Szolgálatát régi törvények és magatartását szigorú katonai szabályok irtak elő a Hűség, Becsületesség és Vitézség pilléreire építve. Nem politizált, mert egész népet szolgált. A "Független" fogalmában levő rend barmulatba ejtette mindazokat, akik egy csendőrszobába vagy irodába beleptek, ahol meg az is elő volt írva, hogy melyik esőgre melyik köpenyt kell felakasztani, vagy melyik fiókban milyen könyveknek és milyen sorrendben kell lenniük. Es így volt ez a Vereckei szorosától Buzsáig is Bevenytől Zagonig. Szolgálatának sikeres ellátása érdekében a technika minden új manyával fel volt szerelve. Minden megyében meg volt a radio adó-vevő állomása, a felreesső őrsőknek vevőállomása, mely a legeldugottabb havasi őrsüt is percek alatt elérhetővé tette. Voltak bűnügyi laboratoriumai, egybekötve fényképezési-, vegyi- és anyagvizsgáló állomásokkal, külön nyomdaja, mely naponta adta ki az országban előfordult és meg ki nem derített bűncselekmények részletes leírását, úgy hogy ezek három napon belül az ország minden csendőrszékére tudomására jutottak. Ezenkívül allando kapcsolatot tartott fenn a m.kir. Rendőrséggel és adott esetekben Europa összes közbiztonsági szerveivel.

Magyarországban most nincs csendőrség. Kakastollasok most nem járják a falvakat és vidéket. Zöme kivonult hat év előtt az ország katonai kitűritésekor, sokan elestek meg otthon a harcok alatt és akik elvejutottak az ellenség kezére, azok nagy része a szatan hóheráinak keze alatt halt meg. Akik pedig kijöttek, azokat a történelmi szele szanaszét fujta a világ minden tája fele. Annak a ténynek, hogy az ellenség által beültetett "magyar" kormány kenysszerhatas alatt a m.kir. csendőrséget feloszlatothnak nyilvánította, jelentősége nincsen.

A csendőrség működése szímetel, ep úgy mint a magyar kir. honvédsége vagy rendőrsége. Meg búsítanak lehetünk arra, hogy nevünket nem bitorolják és nem vernék ki cegerünk alatt vörös-bort, mint ahogy ezt a "honvéd" és "rendőr" névvel tették, mert asszal tisztában van a világ, hogy csak a reginév, de mosakvái szellemben atgyurt intézményekre milyen szemmel kell nézni. Ilykép a csendőrség ujjaasserveze nem lesz nehéz álog. De fel kell tegyük a kérdést: van e szükség erre az intézményre, avagy mint idejenuita rosszt vesszük el végkép? Szerette-e a magyar nép a csendőrséget? Kifelelt nem engednek kétséget a hasaról érkezettek elbeszélései. Igenis vannak, visszahívunk bennünket régi szeretettel mindazok, akik a rendet és békét szeretik, mert az ember csak akkor tud valamit igazán értékelni, ha azt egy szer elvesztette.

Bajtársak! Ha hősi halottaink nekünk üzeni tudnak, vajjon mit üzennek? Üzennek hogy ne cölögödjünk, tartsunk ki és tartsunk össze, moritsunk erőt példájukból, mert hazánkban szükség van mindnyajunkra. Ha meg egyre torayosulnak is a vihar felhők, a sivatart napsugar követte mindig és a nap felút újra az agyonsanyarga tott magyar népre is. Ez nem lehet ábrándkép, mert a vörös Kelet a mi érdekünkben is dolgozik asszal, hogy ellenségeinek szamat egyre gyarapítja és leigazott országában az elégedetlenséget a kirobbanás hatarsáig viszi.

Halott bajtársainknak mie is üzenünk. Üzenjük, hogy kegyelittel gondolunk mindenkor rajuk, hogy nem haltak meg hiába, hogy sirjukat felkeressük, ha feltelenek, akkor felkutatjuk meg Sziberia homoszin is, ha azok hantjai az anyafölddel hovato-vabb egybecmlanak, újra fellapatozjuk és felviragozzuk. Nem felejtünk! Fogadjuk, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt rajtunk és semilyen vihar sem tud minket úgy szörni, hogy újra össze ne jöhessünk. Ha jö a hívosze, letesszük a kalapacsot, gyulut, festekszorot vagy vonalsot a kezünköl, feltesszük újra tollaskalapunkat és hazamegyünk kötelességünket teljesíteni a magyar népert és a szomszédos népek bekes egytteléseert. Nem fogunk ezutan sem politizálni, de fanatikus akarattal azon leszünk, hogy hazánkat ilyen szegyenbe és népünket ilyen nyomorba többbe senki se hozhassa. Hazavisszük a falvak, tanyák, erők, mezők, ronak és bercek bekejet népünk iranti szeretetünket és megbocsajtást azoknak, akik nem ónszantukból vet keztek, de ott, ahol a törvény megkivánja, régi lelkiismeretességgel fogjuk hatóságainakt támogatni, mert az emberiség ellen elkövetett bűnökort isteni törvények szerint is bűnhődni kell.

Mi, akik szabad országokban lakunk, reszvettel gondolunk a hadifogságban vagy börtönökben singlődő bajtársainkra, ugyanugy azokra is, kik otthon elnek megszegyenitesek és nélkülözések kösött, de szeretettel gondolunk azokra a tarsainkra is akik meg taborokban kell életüket tengessek. Legidősebb bajtársunkra és előljárónkra Isten áldását kerjük, hogy jó egészséggel, kitártassal és katonasszerencsével elérje kitűzött céljat. Hívo szavat követni fogjuk!

Egy messzi kis csatrák városban ma csendőrszászlot avatnak! Lelekben ott vagyuk és ha nem is tudunk jelmondatokkal egy egy sseget rudjába verni, megfogadjuk, hogy velük egyek vagyunk, ugyanazt érezzük és hisszük mint ők. Kivánjuk, hogy esa csendőrszászlo minket meg kemenyebben összetartsen és mielőbb hazavezerseljen. Addig nem akarunk meghalni, míg alatta egyszer a Vermesön össze nem gyűltünk és meg első járőreink kis őrszlaktanyaik kapuit hajnali harangszora újra át nem lépik.

Shhez gögitsen minket a Magyarok Istene!